

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 12418/15
04.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. ..., ... број ..., које заступа Игор Јашаревић, адвокат из Београда, Нушићева број 15, изјављеној против туженог Министарства пољопривреде и заштите животне средине Републике Србије, од кога је инспекцијски надзор у области заштите животне средине преузело Министарство животне средине, ради поништаја решења туженог број: 275-501-0097/2014-18 од 20.07.2015. године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства пољопривреде и заштите животне средине Републике Србије, број: 275-501-0097/2014-18 од 20.07.2015. године и предмет **ВРАЋА** Министарству животне средине на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем налаже се тужиоцу да обустави радове на изградњи МХЕ ..., на кат. парцели број ... КО ... и кат. Парцели ... КО ..., у Строгом природном резервату клисура реке Ресаве и Строгом природном резервату клисура реке Суваје, сада у оквиру подручја предложеног за заштиту као Парк природе Кучај – Бељаница, до прибављања услова и мера заштите природе од Завода за заштиту природе Србије, по основу члана 121. став 1. тачка 7. и по претходно усмено изреченом решењу на основу члана 121. став 2. и 3. Закона о заштити природе ("Службени гласник РС", бр. 39/09, 88/10 и 91/10). Рок за извршење наложене мере је одмах.

Тужбом поднетом Управном суду дана 25.08.2015. године, тужилац

оспурава законитост решења туженог органа, указујући да је исто донето са образложењем да су истекли услови заштите природе за изградњу Мини хидроелектране ... које је издао надлежни Завод 19.03.2010. године, као и допуна ових услова од 21.10.2010. године, имајући у виду да је њихово трајање две године. Сматра да је побијано решење засновано на погрешном становишту да су у време вршења предметне контроле услови истекли, те да они више не обавезују инвеститора. Ово стога, што су услови заштите природе само један од техничких услова потребних за добијање локацијске дозволе која је услов за добијање грађевинске дозволе на основу које се једино изводе радови. Будући да су услови заштите природе које издаје Завод саставни део локацијске дозволе, која се на њих позива, односно унети су у локацијску дозволу њеним издавањем, то њихово дејство важи до истека важења локацијске дозволе. На исти начин су након издавања грађевинске дозволе сви технички услови инкорпорисани у решење о одобрењу изградње, те важе у складу са роковима из тог решења. Према томе, сматра да се радови ни не изводе као што то погрешно сматра тужени директно на основу техничких услова, већ искључиво на основу грађевинске дозволе, који зато и важе у року важења грађевинске дозволе. Посебно наглашава да је инвеститор благовремено прибавио и локацијску и грађевинску дозволу, те да је благовремено започео радове у складу са грађевинском дозволом. Обзиром да су услови заштите природе за изградњу Мини хидроелектране, које је издао надлежни Завод, инкорпорисани у важећу грађевинску дозволу, то је незаконито решење којим се налаже обустава радова и прибављање нових услова. Појашњава да грађевинска дозвола изричито садржи одређења о условима у складу са којима се радови могу изводити у складу са локацијском дозволом, изричито побројаним пројектима, сагласностима и мишљењима, што укључује и услове заштите природе. У прилог тужбених навода, доставља мишљење потпредседника Владе и министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, које говори о томе да су сви технички услови, укључујући и услове заштите природе, саставни део локацијске и грађевинске дозволе, те да након издавања ових дозвола инвеститор нема обавезу да тражи издавање нових услова. Обзиром да инвеститор има правоснажну грађевинску дозволу која је неспорно на снази, то предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у детаљно датом одговору на тужбу, у основи остао код разлога садржаних у образложењу оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Наиме, према разлозима образложења оспореног решења, произлази да је

дана 12.08.2014. године, од стране инспектора за заштиту животне средине извршен инспекцијски надзор на простору будуће Мини хидроелектране “...” на катастарској парцели број ... КО ... где је планирана изградња водозахвата тиролског типа, као и на парцели број ... КО ..., где је планирана машинска зграда, погонски део будуће Мини хидроелектране. Приликом инспекцијског надзора је констатовано да су на терену започети радови, а увидом у постојећу документацију, утврђено је да овде тужилац поседује решење о одобрењу изградње које је издала Општинска управа Деспотовац од 07.05.2014. године, Уговор о закупу шумског земљишта, закључен између тужиоца и Јавног предузећа за газдовање шумама “Србијашуме” дана 19.11.2013. године, Уговор о праву службености који су Еко Електра-МХЕ “...” и Јавно водопривредно предузеће “Србијаводе” склопили 17.12.2010. године, а Завод за заштиту природе издао је услове заштите природе за изградњу Мини хидроелектране “...” на реци Ресави и Клочаници, дана 19.03.2010. године, са изменама и допунама од 21.10.2010. године. Како је у тачки 9. поменутих услова заштите природе назначено њихово важење на две године, то се сматра да је почетак радова обављен без важећих услова Завода за заштиту природе Србије. Имајући у виду да је Законом о заштити природе предвиђено да су на заштићеном природном добру забрањени радови и активности, односно извођење пројеката који оштећују, нарушавају и мењају особине и вредности због којих је подручје заштићено, те да се за радове и активности, односно извођење пројеката на заштићеном подручју спроводи поступак процене утицаја на животну средину, уз обавезно прибављање акта о условима и мерама заштите животне средине, а прибављени услови заштите природе за изградњу и успостављање Мини хидроелектране “...” имали су рок важења две године, то код чињенице да је утврђен рок важења већ издатих услова истакао 2012. године, а радови су започети 2014. године, тужени орган је утврдио да се радови на изградњи МХЕ ... изводе противно одредби члана 57. Закона о заштити природе, без важећих услова Завода. Обзиром да је стручним надзором извршеним од стране Завода за заштиту природе Србије, утврђено да се радови изводе мимо услова од 19.03.2010. и њихове допуне од 21.10.2010. године, то је наложена инспекцијска мера као у диспозитиву оспореног решења.

Међутим, основано се, по оцени Управног суда, наводима тужбе указује да је приликом доношења оспореног решења, односно приликом налагања инспекцијске мере повређен закон на штету тужиоца. Ово стога, што је дана 12.08.2014. године инспектор за заштиту животне средине спровео надзор на терену на коме тужилац изводи радове, те издао усмено решење о њиховој обустави, иако тужилац поседује решење о грађевинској дозволи, које се налази у списима, издато од стране надлежног органа дана 07.05.2014. године, у чијем диспозитиву је наведено да главни пројекат и локацијска дозвола од 17.05.2011. године чине саставни део овог решења, те да се радови изводе у свему према главном пројекту и поменутој локацијској дозволи. Из стања у списима произлази да је тужилац прибавио и решење о локацијској дозволи издато дана 17.05.2011. године, у којој је наведено да ће се инвеститор у свему придржавати, поред осталог, услова Завода за заштиту природе Србије од 19.03.2010. године и измене и допуне услова Завода за заштиту природе Србије од 21.10.2010. године. Наиме, у складу са одредбом члана 120. тачка 2. Закона о заштити природе (“Службени гласник РС”, бр. 36/09...91/10), у вршењу инспекцијског надзора,

инспектор има права и дужности да утврђује спровођење услова и мера заштите природе, других аката издатих на основу овог закона и других прописа. Међутим, приликом налагања инспекцијске мере био је дужан да води рачуна о чињеници да је одредбом члана 9. став 5. истог закона, прописано да, уколико подносилац захтева у року од две године од дана достављања акта, не отпочне радове и активности за које је акт о условима заштите природе издат, дужан је да прибави нови акт. Стога, имајући у виду наведене законске одредбе, произлази да се основано тужбом указује да су сви технички услови, укључујући и услове заштите природе, након издавања решења о грађевинској дозволи, инкорпорисани у њен садржај, те да важе у складу са роковима из тог решења. У супротном, када би се важност услова продужавала независно од добијања локацијске дозволе, која је пак услов за издавање грађевинске, ниједна изградња не би била могућа, имајући у виду сукцесивност испуњавања међусобно условљених техничких услова и време које је потребно за њихово испуњење. Према томе, услови заштите природе престали би да важе само да им је рок на који су издати истекао у време издавања локацијске дозволе, а након тога, уколико пре истека важења локацијске дозволе не би била издата грађевинска дозвола, а по издавању грађевинске дозволе, само уколико инвеститор не би започео извођење радова у складу са издатом грађевинском дозволом, што све у конкретној ситуацији није случај. Стога, како је у конкретном случају инвеститор благовремено прибавио локацијску и грађевинску дозволу, те у року започео радове у складу са грађевинском дозволом, то је незаконито решење чијим се диспозитвом инвеститору налаже да одмах обустави радове и прибави нове услове заштите природе, будући да грађевинска дозвола на основу које се радови изводе, садржи изричито одређивање услова у складу са којима се радови могу спроводити, а који обухватају и услове заштите природе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио је предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тај орган дужан да након правилне и свеобухватне оцене свих доказа у списима, поступи везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у пресуди, уз правилну примену меродавног права, а све сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 04.01.2018. године, 9 У 12418/15

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић